

**UCHWAŁA NR 20/2014**  
**KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA**  
**z dnia 15 stycznia 2014 r.**

**w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu  
na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, ogłoszone  
w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 565**

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714), Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła:

nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej kandydatury Pana prof. dr hab. Karola Weitz.

**UZASADNIENIE**

**I**

1. Na wolne stanowisko sędziowskie w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 565, swoją kandydaturę zgłosił tylko Pan prof. dr hab. Karol Weitz.

2. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, na posiedzeniu w dniu 18 grudnia 2013 r., postanowił nerekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa powyżej wymienionej kandydatury na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej (0 głosów „za”, 1 głos „przeciw” i 4 głosy „wstrzymujące się”).

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa stwierdził, że Pan profesor Karol Weitz jest wyróżniającym się pracownikiem naukowym ale z uwagi na stosunkowo młody wiek (urodzony 13 grudnia 1974 r.) i przebieg kariery zawodowej, nie posiada On odpowiedniego doświadczenia życiowego i orzeczniczego do zajmowania najwyższych stanowisk sędziowskich, w szczególności piastowania urzędu sędziego Sądu Najwyższego.

## II

1. Krajowa Rada Sądownictwa podejmując niniejszą uchwałę kierowała się kryteriami wyrażonymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Dlatego Rada uwzględniła przede wszystkim uzyskaną przez kandydata ocenę kwalifikacyjną, jego doświadczenie zawodowe, prowadzoną działalność naukową i publikacyjną, ocenę ze studiów i egzaminu radcowskiego, brak aplikacji sądowej oraz uzyskane stopnie i tytuły naukowe, a także opinie przełożonych i uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydatura Pana profesora Karola Weitza nie zostanie przedstawiona z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej.

2. Pan Karol Weitz urodził się 13 grudnia 1974 r. w Rybnie. W 1998 r. ukończył wyższe studia prawnicze z oceną bardzo dobrą z wyróżnieniem. Następnie w 2001 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa. W 2002 r. ukończył z wynikiem bardzo dobrym aplikację radcowską. W latach 1996-2001 pracował kolejno na stanowiskach asystenta, młodszego prawnika i samodzielnego prawnika w kancelarii prawnej S. Sołtysiński, A. Kawecki & A. Szlęzak Doradcy Prawni sp.k. w Warszawie. W okresie od października 2001 r. do maja 2008 r. był zatrudniony na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego na stanowisku adiunkta w Instytucie Prawa Cywilnego, Katedrze Postępowania Cywilnego. W 2006 r. kandydat uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa – postępowania cywilnego. Od początku czerwca 2008 r. pracował na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W 2012 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał mu tytuł naukowy profesora nauk prawnych. Od 1 czerwca 2013 r. jest zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Ponadto od września 2008 r. do chwili obecnej kandydat pełni funkcję Wicedyrektora Instytutu Prawa Cywilnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Pan Karol Weitz pracuje dodatkowo od 2 listopada 2001 r. w Sądzie Najwyższym, obecnie na stanowisku asystenta specjalisty ds. orzecznictwa – członka Biura Studiów i Analiz oddelegowanego do Izby Cywilnej. Od 2001 r. jest również zaangażowany w prace legislacyjne, tj. w okresie od 2001 do 2011 był członkiem zespołów problemowych Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego działającej przy Ministrze Sprawiedliwości,

w lutym 2011 r. został powołany w skład Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego, a od czerwca 2010 r. jest również członkiem Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów. Ponadto występuje jako ekspert z zakresu prawa, prowadzi szkolenia dla sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy oraz szeroką działalność publikacyjną.

Kandydat uzyskał bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez sędziego wizytatora, z której wynika, że jego dorobek zawodowy cechuje wysoki poziom naukowy i duża doniosłość dla praktyki. Jest osobą pracowitą i zdyscyplinowaną oraz posiada odpowiednie walory osobowościowe. Sędzia wizytator zwrócił jednak uwagę na okoliczność, że kandydat nie wykonywał dotychczas zawodu sędziego, w związku z czym brak jest możliwości oceny jego kwalifikacji na podstawie orzecznictwa. W konsekwencji ocena Jego kwalifikacji zawodowych została ograniczona do dorobku naukowego oraz sporządzonych przez kandydata notatek na potrzeby orzecznictwa Sądu Najwyższego. Sędzia wizytator nie miał również możliwości dokonania oceny i wypowiedzenia się co do umiejętności łączenia przez kandydata pracy sędziowskiej z działalnością naukowo-dydaktyczną, szybkości i trafności podejmowanych decyzji, a także zdolności pracy zespołowej, które to okoliczności mają doniosłe znaczenie przy ocenie kwalifikacji kandydatów do piastowania urzędu sędziego Sądu Najwyższego.

Na Zgromadzeniu Sędziów Izby Cywilnej w dniu 17 października 2013 r. Pan profesor Karol Weitz otrzymał 23 głosy „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się” z mocą poparcia na poziomie 105 punktów.

Podczas Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego w dniu 28 listopada 2013 r. za Jego kandydaturą oddano 55 głosów „za”, przy 15 głosach „przeciw” i 4 głosach „wstrzymujących się”.

**3.** Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się przede wszystkim oceną kwalifikacyjną oraz doświadczeniem zawodowym i życiowym kandydata.

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę okoliczność, iż kandydat prowadzi bardzo szeroką działalność naukową, dydaktyczną i publikacyjną. Posiada bardzo wysokie kwalifikacje zawodowe do wykonywania pracy dydaktycznej i jest bardzo zdolnym pracownikiem naukowym. Posiada On tytuł naukowy profesora nauk prawnych.

Rada przeprowadziła również analizę dotyczącą czynności wykonywanych przez kandydata w Sądzie Najwyższym, które sprowadzają się przede wszystkim do dokonywania analiz i sporządzania notatek na potrzeby orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Rada uwzględniła także okoliczność, że kandydat występował wielokrotnie w roli eksperta z zakresu różnych dziedzin prawa, wspiera władzę ustawodawczą i wykonawczą w procesie legislacyjnym oraz prowadzi szkolenia dla sędziów, adwokatów, radców prawnych, prokuratorów i notariuszy. Ponadto od 2002 r. jest wpisany na listę radców prawnych, przy czym nie wykonuje zawodu z uwagi na zatrudnienie w Sądzie Najwyższym.

Odnośnie doświadczeń zawodowych Pana Karola Weitza związanych z pracą w kancelarii prawnej S. Sołtysiński, A. Kawecki & A. Szlęzak Doradcy Prawni sp.k. w Warszawie Rada uznała, że tego rodzaju doświadczenie zawodowe pochodzi z dość odległego etapu kariery zawodowej kandydata oraz różni się w istotny sposób od czynności orzeczniczych sędziów Sądu Najwyższego.

4. Krajowa Rada Sądownictwa brała także pod uwagę fakt, że kandydat ukończył wyższe studia prawnicze z oceną bardzo dobrą oraz posiada tytuł naukowy profesora nauk prawnych. Uwzględniła również bardzo dobre opinie przełożonych i recenzentów dotyczące działalności naukowej kandydata.

Rada stwierdza, że kandydat posiada doświadczenie zawodowe związane przede wszystkim z pracą dydaktyczną i wykonywaniem funkcji pomocniczych dla orzecznictwa (wspomagających orzecznictwo) w Sądzie Najwyższym.

5. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie środowiska sędziowskiego udzielone kandydaturze Pana profesora Karola Weitza. Uzyskane wyniki głosowania zostały omówione powyżej.

6. W konsekwencji przeprowadzonej analizy materiałów zgromadzonych w sprawie oraz wnikliwym i szczegółowym omówieniu kandydatury Pana profesora Karola Weitza, Rada stwierdziła, że kandydat nigdy nie wykonywał zawodu sędziego. Nie pracował także w innych organach państwa i instytucjach, w których wykonywałby funkcje orzecznicze. W związku z tym nie posiada jakiegokolwiek doświadczenia orzeczniczego. Należy przy tym podkreślić, że nie ukończył On również aplikacji sędziowskiej, dzięki której mógłby poznać metodykę pracy sędziego. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa sędzią Sądu Najwyższego, który zgodnie z art. 183 ust. 1 Konstytucji sprawuje nadzór nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania, powinny zostawać osoby, które nie tylko

wyróżniają się wiedzą teoretyczną ale także odpowiednim doświadczeniem zawodowym i życiowym. Doświadczenia tego nie może zastąpić wykonywanie czynności asystenta sędziego Sądu Najwyższego, ponieważ zakres czynności sędziego Sądu Najwyższego jest nieporównywalny z obowiązkami asystenta w Sądzie Najwyższym. Ponadto na podstawie zgromadzonych w sprawie materiałów nie można stwierdzić jednoznacznie czy kandydat posiadający wyłącznie takie doświadczenie zawodowe odnalazłby się na sali sądowej i w jaki sposób układałaby się jego współpraca z innymi sędziami w ramach wieloosobowych składów orzeczniczych. Okoliczności te są kluczowe z punktu widzenia oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia najwyższych stanowisk sędziowskich, w szczególności urzędu sędziego Sądu Najwyższego.

W ocenie Rady Pan profesor Karol Weitz jest osobą, która z uwagi na wiek (niemająca nawet 40 lat) i dotychczasowy przebieg kariery zawodowej nie posiada obecnie wystarczającego doświadczenia życiowego i zawodowego do piastowania urzędu sędziego w sądzie rangi Sądu Najwyższego.

7. O nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury Pana profesora Karola Weitza z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej zadecydowało przede wszystkim to, że nie posiada On odpowiedniej praktyki w zakresie dotyczącym metodyki pracy sędziego oraz jakiegokolwiek doświadczenia orzeczniczego. Nie ukończył On aplikacji sędziowskiej i nie wykonywał dotychczas zawodu sędziego. Ponadto zdaniem Rady nie sposób ocenić na podstawie zgromadzonych w sprawie materiałów czy kandydat odnalazłby się na sali sądowej, potrafiłby godzić pracę orzecniczą z działalnością naukową oraz w jaki sposób układałaby się jego współpraca z innymi sędziami podczas orzekania w składach wieloosobowych. Pewne zastrzeżenia Rady budzi również fakt, że kandydat z dnia na dzień miałby przejść bezpośrednio ze stanowiska asystenta w Sądzie Najwyższym do pełnienia urzędu sędziego tego Sądu, co wiązałoby się z wykonywaniem funkcji orzeczniczych z sędziami, którym dotychczas podlega służbowo. Rada dostrzega także zależności służbowe kandydata. Ponadto podczas obrad plenarnych Rady w dniu 18 grudnia 2013 r. parlamentarzyści – członkowie Rady zwrócili uwagę na budzące zastrzeżenia zachowania się kandydata podczas prezentowania projektów aktów prawnych w parlamencie w związku z jego udziałem w procesie legislacyjnym, jak i zbyt teoretyczne podejście do omawianej problematyki prawnej.

8. Te okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 15 stycznia 2014 r. na kandydaturę Pana profesora Karola Weitza oddano

2 głosy „za”, 12 głosów „przeciw” i 5 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Rada stanowi kolegialny organ konstytucyjny, a każdy z jego członków swobodnie przejawia swoją wolę i wyraża własne stanowisko w poddanych głosowaniu kwestiach, kierując się wyłącznie przekonaniem o słuszności i zasadności wyrażanego stanowiska.

Mając powyższe na uwadze, Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła jak na wstępie.

### **Pouczenie**

Od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Przewodniczącego Rady w terminie **2 tygodni** od jej doręczenia.

Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz. U. Nr 126, poz. 714).

Wiceprzewodnicząca  
Krajowej Rady Sądownictwa  
  
SNSA Małgorzata Niezgódka-Medek